

THE MISSING QUESTION

PARÇEYA DUYEM

DERWAZE 6

Pirsa Windabûyî

Bo piraniya jiyana xwe ez li pey bersivan ketim.

Wek ku hema hema her kes dike.

Min dixwest bizanim ka biryara rast kîjan e.

Rêya çêtir kîjan e.

Wateya tiştê ku min dijiya çi ye.

Min zelalî dixwest.

Rênîşan.

Piştirastkirin.

Min bawer dikir ku pêgihîştin di berhevkirina bersivan de ye.

Çiqas dem derbas bibûya, ewqas diviya min baştir fêm bikira ka ew çawa dixebite.

Çiqas min bêtir ezmûn berhev bikira, ewqas dê gumanên min kêmtir bûna.

Teoriyeke zerîf bû.

Pirsgirêk ew bû ku wisa xuya dikir jiyan wê bi tevahî paşguh dike.

Sal derbas bûn.

Ezmûn mezin bû.

Berpirsiyarî zêde bûn.

Û dîsa jî pirs kêmtir nebûn.

Berevajî.

Ew kûrtir bûn.

Aloztir.

Dijwartir.

Vedîtineke hejîner bû.

Dema ku ez zarok bûm, min mezin wek kesên ku fêm kiribûn xeyal dikirin.

Paşê ez bûm mezin.

Û min kifş kir ku gelek ji me tenê hîn bûne ka meriv çawa bi nediariyê re bijî.

Ev ne heman tişt e.

Di navbera zanîn û berdewamkirinê de cudahiyeke mezin heye.

Gelek kes berdewam dikin.

Hindik kes bi rastî dizanin.

Ez demekê tînim bîra xwe ku ez li her derê li bersivan digeriyam.

Di pirtûkan de.

Di rêxistinan de.

Di rêwîtiyan de.

Di mirovên herî bi ezmûn de.

Di manewiyatê de.

Di aqil de.

Di hejmaran de.

Min bawer dikir ku li derekê ravekirinek heye ku dikare her tiştî rêk bixe.

Formulek.

Kilîtek.

Sîstemek.

Lê her cara ku min digot qey min ew dîtiye, ezmûneke nû dihat û ew dixist ber pirsê.

Di destpêkê de ev acizker bû.

Paşê balkêş bû.

Di dawiyê de azadker bû.

Çimkî min tişteke fêhm kir.

Bersiv xwedî jiyanekê kurt in.

Pirsên rast xwedî jiyanekê dirêj in.

Pir dirêj.

Hin ji wan bi dehsalan hevrêtiya me dikin.

Ez kî me?

Çi bi rastî girîng e?

Hezkerin tê çi wateyê?

Ji bo çi hêjayî êşkişandinê ye?

Çi dimîne dema ku her tişt diguhere?

Ew ne pirs in ku werin çareserkerin.

Ew pirs in ku meriv di nav wan de bijî.

Cudahî bingeîn e.

Bersivek digire.

Pirsek vedike.

Û jîyan, di dawiyê de, vekirinan tercîh dike.

Her cara ku ez di ezmûneke nû re derbas dibûm, min ferq fikir ku nirx ne ewqas di wê encamê de bû ku ez gihîştibûmê.

Ew di wê pirsê de bû ku wê afirandibû.

Windakirinek pirsekê diafirîne.

Evînek pirsekê diafirîne.

Nexweşiyek pirsekê diafirîne.

Biserketinek pirsekê diafirîne.

Heta serkeftin jî pirsekê diafirîne.

Pir caran jî têkçûnê gelekî diwartir.

Çimkî piştî ku meriv tiştekî bi dest dixe, pirseke nepêbînî xuya dibe:

“Û niha?”

Bi salan min bawer fikir ku wateya tiştan di bersivan de veşartî ye.

Paşê min dest pê kir ku rastlihevhatineke ecêb ferq bikim.

Mirovên herî balkêş ên ku min nas kirin di heman demê de yê herî kêr piştrast bûn.

Ew ne bêbiryar bûn.

Ew vekirî bûn.

Wan fêm fikir ku rastî ji baweriyên meriv firehtir e.

Ji qalibên meriv aloztir.

Ji encamên meriv dewlemendtir.

Ji ber vê yekê wan berdewam pirs dikirin.

Ne ji qelsiyê.

Ji aqilmendiyê.

Aqilê rastîn ne di xwedîbûna gelek bersivan de ye.

Ew di naskirina wan pirsan de ye ku hîn hêjayî pirsînê ne.

Di dirêjahiya jiyana xwe de min serdana welatên cuda kir.

Çandên cuda.

Olên cuda.

Sîstemên cuda.

Li her cihê bersivên cuda hebûn.

Û dîsa jî pirsên bingeîn hema hema her tim heman bûn.

Meriv çawa bijî.

Meriv çawa hez bike.

Meriv çawa bi mirinê re rû bi rû bibe.

Meriv çawa bi demê re bijî.

Meriv çawa wateyekê bibîne.

Vê yekê bi kêrahî bandor li min kir.

Çimkî wê tiştekî gerdûnî nîşan dida.

Şaristanî ziman diguherînin.

Pirsên esasî naguherin.

Belkî tam ji ber vê yekê ye ku çîrokên xeyalî sax dimînin.

Çimkî ew çareseriyên pêşkêş nakin.

Ew keşfan pêşkêş dikin.

Roman ne ji bo çareserkirina jiyanê ye.

Ew ji bo ronîkirina pirsekê ye.

Û pirseke baş dikare bi salan hevrêtiya mirovekî bike.

Ji gelek bersivan çêtir.

Ez rojekê tînim bîra xwe ku ez li ser hemû piştrastiyên ku min dev ji wan berdabû ketim ramanê.

Ew gelek bûn.

Gelekan ji wan demên dirêj ên hebûna min birêve biribûn.

Hin bi kêr hatibûn.

Hinên din kêmtir.

Lê hemûyan cih dabû tiştekî gihîştîtir.

Hişyariya ku rastî ne dadgehek e.

Ew sohbetek e.

Sohbeteke bêdawî di navbera tiştê ku em dizanin û tiştê ku em nizanin de.

Di navbera tiştê ku em fêm dikin û tiştê ku ji destê me direve de.

Di navbera tiştê ku em bûn û tiştê ku em dibin de.

Ji wê kêliyê ve min dev ji wê berda ku gumanan wek dijmin bibînim.

Min dest bi hesibandina wan wek hevalên rêwîtiyê kir.

Ne hemû guman hêjayî balê ne.

Hin qerebalix in.

Hin tirs in.

Hin tevliheviyeke sade ne.

Lê hinên din jî hene.

Kûrtir.

Bêdengtir.

Samîmîtir.

Yên ku dîsa û dîsa vedigerin.

Yên ku sal bi sal li deriyê hişmendiyê dixin.

Yên ku dixwazin bên bihîstin.

Ez fêr bûm ku rêzê li wan bigirim.

Çimkî ew pir caran tiştekî girîng diparêzin.

Veguherînek.

Rastiyek.

Rênîşanek.

Beşek ji me ku hîn nehatiye keşfê kirin.

Dema ku ez li paş dinêrim, mirovên ku ji bo her tiştî bersivê li ba wan heye êdî bandorê li min nakin.

Ez bêtir bi wan re eleqedar im ku dizanin pirseke resen çawa bipirsin.

Çimkî bersivek dikare biqede.

Pirseke dikare tevahiya jiyanekê biafirîne.

Belkî ev yek ji dersên herî bi qîmet e ku dem ji min re hiştiye.

Tenê li bersivê negerin.

Li pirsê ku ew afirandiye bigerin.

Çimkî li pişt her baweriyeke watedar.

Li pişt her guherîna rastîn.

Li pişt her bijartineke girîng.

Li pişt her çîroka ku hêjayî gotinê ye.

Her tim pirseke nedîtî heye.

Û li wir e ku rêwîti dest pê dike.

Demeke dirêj berî bersivê.